

Eix Governança, Comunicació i Participació

Membre referent Comissió Dinamitzadora: **Serafi Gàzquez**

Participants Vídeo: **Juan Carles Folia i Marc Grau**

Personal de suport de l'Ajuntament: **David Gómez i Bartolomé Agudo**

Data

Dilluns, 31 de març de 2014

Hora i Lloc

19:30h. Sala 5. Vapor Universitari

Assistents

Berenguer Armengol, Montserrat
Folia, Juan Carles
Serafi Gàzquez
López Relat, Xavier
Lluís, Meritxell
Vega, Alfredo
Berenguer, Lluís
Grau, Marc
Prat, Montse
Melgares, Lluïsa

Acta - Resum

Serafí Gàzquez obre la sessió assegurant que cada vegada és més complicat fer que la gent participi. Creu que cal “donar-li la volta a la truita” perquè això no succeeixi però avisa de que és molt complicat.

Es comparteix la idea que si bé és veritat que la participació costa molt existeix una tendència creixent perquè cada vegada cada vegada costi menys. Es manifesta que l'administració assegura que tindrà en compte la participació i que cal treballar per recuperar la confiança perduda dels ciutadans. Es considera que la participació serveix perquè les persones es facin partícips d'un projecte comú.

Entre els assistents preocupa especialment que la participació dels joves. Alguns creuen que no participen, altres que tenen la seva manera de participar, ja que s'està articulant una nova manera de participar. Es denota que entre els assistents no hi ha joves i es remarca “pel fet que els joves no estiguin aquí no vol dir que no vulguin participar. Tenen els seus propis canals i mitjans”.

Es reflexiona sobre el títol de l'eix ('governança', 'comunicació' i 'participació') segurament els tres elements són el secret del canvi. Es denota i s'accepta un problema de comunicació que afecta tant el format com el missatge.

El debat de la comunicació s'aborda des de la vessant pública institucional i també des de la vessant personal o privada.

Es plantegen les enquestes com a eines per la recollida d'informació sobre les opinions de la població. S'explica l'experiència dels països nòrdics els governs fan enquestes a la població per saber la seva opinió sobre diversos temes, entre ells la comunicació. S'opina que el que la gent diu és important i cal fer-hi cas. Es pregunten sobre la manera de demanar el parer de les persones a títol personal més enllà del rol que puguin adquirir com a entitat / organització o client/a implicat /da en una determinada temàtica ?

(D'aquest argument se'n deriva que cal aprofundir en trobar mecanismes de recollida d'informació i participació directa que uneixin ciutadans i administració. La participació redueix la distància de la ciutadania amb la governança. I el compliment de la voluntat popular ajuda a restaurar la confiança en les institucions).

Entre els assistents també hi ha l'opinió que el model actual no fomenta la participació.

S'introdueix una segona lectura al tema en qüestió: "Hi ha quelcom més greu més enllà de que la gent no participi i és no saber per què ha de participar la gent". S'incorpora la idea que la participació ciutadana ha de tenir un motiu i un sentit. La pregunta que ens hem de fer, doncs, és: Per què volem que la gent participi? Ja que no és el mateix la participació que voler saber què opina la gent o recollir informació. La participació ciutadana és per orientar les decisions o per decidir?

Alguns dels representants polítics que participen de la sessió volen intervenir en aquesta sessió com a ciutadans, accepten la crisi de representació política i veuen necessària la comunicació per saber quines necessitats té la ciutadania.

En el cas de la governança es manifesta que les emocions també poden ser importants. Tots i totes ens movem i actuem per emocions. El que no pot ser, diu, és que la gent opini de coses i no es reculli o es tingui en compte o reculli. Alguns remarquen la necessitat d'introduir components d'humanisme a la política actual.

També es pregunten fins a quin punt l'Àgora pot "arribar" a tota la ciutadania perquè participin? Hem de tenir en compte que hi ha persones que no tenen accés a mitjans tradicionals. Des d'aquest punt de vista, els col·lectius més difícils d'arribar són els joves i la gent gran.

(Ens aquest moment la conversa gira en torn a com podem arribar al màxim de persones. S'ha de fomentar la participació ciutadana tenint en compte l'àmbit econòmic, polític i educatiu. S'han d'articular sistemes d'informació a l'abast de totes les persones i tots els nivells formatius. S'ha de simplificar i apostar pel multicanal si ho volem aconseguir)

En tot el que s'ha dit sobre la participació es reflexiona sobre l'espai que ha de tenir la política. Es creu que les mancances més grans que té la política actual són la credibilitat i la confiança (valors). Les institucions han de ser més transparents i senzilles i apropar-se al ciutadà.

Més enllà de la visió de la participació com una possibilitat per enfortir la governança entre els assistents també existeix una visió utilitarista de la mateixa i la possibilitat de gestionar-la participació com a rivalitat al govern. Fer participació ciutadana amb les decisions preses prèviament és un perill.

Serafi Gàzquez mostra la seva preocupació perquè "la gent no sap què hi ha a la ciutat". Es pregunta per què els propis terrassencs no som ambaixadors de la nostra ciutat i s'autorespon dient que "potser és perquè no la coneixem"

Més enllà de fer-se preguntes i identificar projectes per un dels assistents un dels objectius de l'Àgora Terrassa en aquest sentit és “construir un relat de ciutat”. Es tracta de saber d'on venim, a on estem i cap a on anem. La gent del carrer ha de poder identificar el projecte que té la ciutat de Terrassa ja que “si jo tinc clar un horitzó, estaré motivat per viure a Terrassa”.

També s'alerta dels perills de generar generalitzacions ja que es creen tòpics. I els tòpics sovint poden ser erronis i tendir a tergiversar.

Per últim, Serafí Gàzquez, a mode de resum, explica breument per què ell creu que va néixer l'Àgora Terrassa; “Els polítics van treure la persona que porten a dins i van decidir posar-se d'acord”.